

NOVINE

Pobožen, družbeni, pismeni list za vogrske Slovence.

PRIHÁJA VSAKO NEDELO.

Cena Novin je na leto vsakoml na njegov naslov 6 K.
Sküpnó v edno fare 4 K.

Cena Novin v Ameriko je na leto 12 K.
Cena ednoga drobca je doma 6 filerov.

VREDNIK:

KLEKL JOŽEF

vp. pleb. v Crensovolh, CSERFOLD, Zalamegye.
K tom! se more pošlati naročnice l vsi dopisl, nej
pa v tiskarno.

Vsi naročniki tak domači kak ameriškanski
dobijo k NOVINAM brezplačno vsaki mesec
„Marijin List“ i na konci leta „Kalendar
Srca Jesušovoga.“

„Dečica moja, ljubite se med sebov.“ (Sv. Jan.)

Eden izmed „sedmerih glavnih grehov“ je tudi nevoščljivost. Či je glavni greh, se ga trbe tudi jako ogibati. Toda, či človek pogleda malo v svet, stopi v mesta in vesnice, obiše družine, govori z ljudmi, vidi z žalostnim srcam, da je na sveti li preveč-preveč nevoščlenosti. Či se pitamo, zakaj je zdaj te boj, lahko pravimo, ka zato, ár so si narodi bili nevoščleni eden na ovoga. Sad te nevoščljivosti moremo zdaj z bridkimi suzami jesti.

Kak so si narodi nevoščlivi med sebov, tak so nevoščlivi mnoge družine edna na drugo, tak tudi premnogi posamezni ljudje na svojega bližnjega. Sosed je nevoščleni na soseda, krčmar na krčmara, trgovec na trgovca, večkrat brat na brata itd. Od mele i podpore pa niti ne gučimo. Stotine nepodpisanih pisem tu največ pove. Jako je žalostno viditi, da so sosedje in rodbina, ki po cela leta eden na drugoga ne gučijo. Či se srečajo, vsaki gleda v svojo grabo in z drugim nosom ide naprej. Kak takši morejo mirno spati? Kak vüpajo v srdeh v cerkev pred Jezusa, ki je pravo: Prvle kak položiš svoj dar na oltar, idi, zmíri se s svojim bratom.

Te glavni greh pa ma v človečem srci svoje korenje, in či dobro ne pazimo, se nam večkrat skrivoma obüdi. Ali je ne istina, ka či naš bližnji, naš sosed, ma srečo pri zdravji, pri živini, na polji in indri, mi čütimo, čeravno ne nami radi, nekšo sküšnjavo, štera nam, šepeče: Viš ga, vsega ma po voli, ti pa toliko delaš, pa li nemaš sreče?

Če si mi na to etak pogučimo: Bog njemi daj srečo, naj ma, te smo ne nevoščlivi na njega. Nego či mi svojega soseda ali koga drugoga za volo nje-

gove sreče skoro viditi ne moremo, smo nekak čemerni na njega, smo žalostni, iščemo priliko, kak bi ujemi mogli kakšo škodo napraviti na imetji, ali če drugo ne, kakšo božno reč pod nos potočiti, smo nevoščleni na njega. Rávnó tak či smo veseli, kda se njemi kakša nesreča zgodi i si zgučimo, ali mislimo tak njemi trbe pa radi bi ga na nikoj djali, ali, kak se pravi, bi ga radi vtöpili v ednoj žlici vode, to je znamenje, ka smo nevoščleni.

Poznam ljudi, ki so si v rodi, pa že več kak 12 let ne gučijo eden na drugoga, zato ka so se ednok svadili. Bog moj! Pa te ljudje hodijo k spovedi ali ne? Vsaki naj si malo sam premišlavle, či ma to grdo navado, da je nevoščleni na svojega bližnjega, ki je pa vsaki človek, ne samo tisti, ki je blizu nas.

Pred spovedjov si trbe dobro zgrün-tati düšnovest od greha nevoščlenosti, trbe se dobro spovedati in to grešno napako zatreti. Vsi pa, či pride sküšnjava nevoščljivosti, naj pravijo sami sebi: Ne delaj drugim tisto, ka ne bi rad bio, ka bi drugi tebi delali.

Sveti Alojzij, povrže grofovsko imanje pa si obleče redovniško halo, sv. Ivan Krstiteo tudi kraljevske rodovine potomec, bogati mladenec, se v širino v kožo oblečen prikaže pri Jordani. Povržeta svoje veliko imanje za Jezusa, mi bi pa tüje malo želeli i si stem düšo blatili? — Toga že nej.

Bojna — Mir.

Bojni dogodki zadnjih dnevov so ti: V Flandriji so Angleži Nemce 20 kilometrov nazajporinoli i jih do 7000 vlovili. Pri Cerny ji so Nemci franzozke jarke zasedli i vse napade odbili. Meseca maja so Nemci do 300 sovražnih letal ali zračnih ladj dolstrelili. Talijani, da so na Primorskem nikše sreče ne

meli, so začeli na Tirolskom, med Asiagom i Brentov napadati. Vse napade smo odbili. Rusi na svojem dugom bojišči začínjanjo tudi bole živo strelati. Na drugih bojiščah ne bilo posebne spremembe.

Iz pisem naših vojakov.

Marija, dobra Mati. Novine i Marijin List redno vdabljam, to čitanje me jako veseli; dosta navuka najdem notri. Oče pa matere tak nemam, ka bi me opominjali. Zatogavolo sam si drugo Mater zebrao, štera me je 10 mesecov čuvala na rususkom bojišči. Gda sam čas imeo, sam si molitveno knigo prepjezo i tak sam se zahvalo svojoj drugoj, pravoj materi, Devici Mariji. Na taljanskom bojišči sam bil 5 mesecov i tu mi je bila Blaz. Dev. Marija ja povsod pomočnica. — Enkrat me je „polentar“ zapazil, kak sam po vodo šo prek šinje, na šteroj je negda železnica šla v Gorico. Polentar strli trikrat name, ali nej se njemi posrečilo. Ide drugi po vodo po tistoj poti kak sam jaz hodo, pa kaj se je zgodilo? Ne je imel siromak časa pridti do vode, polentarska krüglá mu, prevrtala obe nogej i tak so pribežali saniteci so ga zavezali i v bolnico poslali. Hvala Mariji za njeno preveliko materno obrambo. Ta prigodba je bila 14. marcüša 1917. pri Gorici. Vinkovič Martin telefonist z Bratonec.

Moji vojni psi. „Oskrbļavam vojne pse, šteri ranjence po bojiščah goriščejo. Slüžim zdaj v Beči. Tu dobim povelje, naj nekoga vojnoga psa pelam domo njegovomi gospodi ten na pruško mejo, zato ka je oslabo že na bojišči. Bilo je pa mojemi potnómi tovariši pošteno ime *luksi*. Dugo vožnjo bi ovak srečno napravila, če ne bi grozno lačniva bila oba, jaz i luksi. V gladi sva zdaj ja milijonara bila. V tom velikom bogatstvi se pripelava v češko mešto Tabor. Tu sva tri vüre mogla čakati. Jaz sem v kočiji vlaka ostao, psa sem pa püsto dol. Vido sem naime, ka so romarice tam na kolodvoru postapale z punimi korbli krüha i pogač. Mislo sem si, lahko pa moj luksi šteroj malo

pogledne notri v korbeo pa njoj prešte keliko drobcov pogač nesé konči se on nasiti, pa va ležej glad prenašala, da bom samo jaz lačen. Psa pūstim, jaz se pa vtégnem, da bi zadremao. I tūdi sem pošteno spao. Kda se prebūdim, je moj luksí že nazaj prišo z svoje lovine. Kda sem ga vido, ka ešče močno rebra kaže, sem si mislo: no siromaček luksí, nesi mogo nikaj zapleniti. Ali kda ga celoga poglednem, te mi je nadebeli sméh poco. Znete, kaj je moj luksí pred prednjima tacama stiskavao? Skoro ka ne bi zjuhkaio od veselja, povem vam, nikaj drūgo, kak *celi kolač krūha*. Segnem ta, da bi njemi ga vzeo i ne je pūsto, nego začeo ga drapati. Zkrčim zdaj nemški — psi namreč povsod nemški razmijo. — Pfuj luksí, to ne smeš — pa je krūh že v mojih rokah. Dam pošteni drobec ž njega luksíji, ovoga si pa jaz požmajam. Nasitila sva se oba i mirno čakala na obhod vlaka. Ali kaj je to, vidim ednoga redára (policája) ka z nekov Gospov ide proti našemi vlaki pa naravnoč proti mojim kočijam. Tū lehkaj ne de dobro, sem si mislo. Redar pride resam k meni pa me pita po psovi, če je moj, pa či ma prévozno dovoljenje. Kda sem njemi to pokazao, mi pravi, ka je té pes toj gospej kolač krūha odneso i njej ga moram povrniti. Odgovorim: Jaz krūha nemam, pa sam psa nej zgono k toj gospej po njega. On pa — Pa ga morate meti, zato ka je ta gospa z lastnivi očmi vidila, kda njoj je té pes krūh odneso, pa bi njemi ga tūdi vzela z gobca, samo ka jo je tak grdo gledao, ka se ne podstopila. Natō njemi ovadim, ka je pes prineso toti krūh, samo ka ga je pojo z menov vred. Redar to nikaj ne verje pa li zahteva, naj dam krūh nazaj.

I da sem ne šteo me je prijao, ka bi me odegno. Kak luksí ovava redarovo roko na mojoj, skoči njemi na hrbet pa njemi bluz razčesne. Spravim ga dol z hrbta pa se rešim policaja. Te je šo načelniki železniške postaje povedat te dogodek, da me ne bi dale pūsto, ali k sreči je vlak sfūckao i midva z luksíjom sva figo pokazala celomi Tabori.

Po dugom potūvanji sem dospel v namenjeno mesto k gospodi luksíjovomi. Kda je té gospoda onarao, se je tak razveselo, ka njemi je do nosa skoča. Kda dopovem tomi nameu mojega prihode i moje doživljaje z luksíjom med potjov, se je iz srca smejao i gostoljūbno nama podvoro. Na drūgi den po sladkom počinki v mehkoj posteli sem slovo vzeo od poštene hiše i luksíja pa v svoje varstvo vzeo njegovoga mlajšega pajdaša „rigó“-ja, šteri je „tauglich“ bio za vojaško službo. Dobra gospa se je bogato poskrbela za naj, dala nama je na pot pogače pa še štiri kile mele, ka bi rigó ji med potjov močnik kühao. Ne nekaj postaji sem ovado, kaj nosim v nahrbtnoj torbi. Pajdaši Polaki so te reči nekam najbole k srci, kapale. Kda sem jaz zaspao na vlaki, je pri plezo k meni gorspao sem naime gor v tistoj ljūknji, štera je namenjena za voditela vlaka — pa je začeo bašlati v mojoj torbi. Moj rigó ga gleda en čas, ali kak si kisilakove pogače dene v zobe, njemi skoči na obraz i ga zgrabi za nos. Nezmerni krik Polaka me prebūdi. Pes ga drži za nos, on pa ze vse moči kriči. Rigó — pūsti, spregovorim i rešen je nos Polaka. Krv je tekla samo ž njega. „Panie nie sem vzal“, mi je ponavlal prestašeni vojak pajdaš, kda sem ga karao, zakaj lačnami pajdaši

jemljé — ali pogače kisilakove, štere so se njemi iz vūst pūstile, so drūgo svedočile. Odpūsto sem njemi pa njemi ponūdo te poželene pogače. Po bratovskom sva je lepo potrošila do Beča. To sem ga zato ne pitao, če se srđi na mojega rigó ja ali ne. Jaz sem ga srečno prepelao v pesjo šolo.“ *Horvat Štefan*, vodnik vojnih psov, z Dokležovja.

Dom i svet. — Glási.

Od naših vojakov. *Mrtev je: Kaus Mihál* z G. Sinika; v glavo je streljen na talijanskem bojišči. Srce Jezusovo bodi vsmiljeno njegovoj dūši i okrepi v toj zgūbi njegove domače.

Naš polk doma. Železne županije 83. pešpolk se je nazaj priselo iz Beča v Szombathely.

Naš mil. višji pastir grof Mikes Janoš je na bojišči pohodo i potolažo vojake našega 83. ppolka.

Odstopo je veliki župan železne županije dr. Békássy Števan.

Imenūvan je za častnoga županjskoga nadzdravnika dr. Petó Ernest, ki je imenitno vodo v Szombathelyi V. oddelek rezervne bolnišnice.

Prepovedana molitvena knjiga. V *Monoštri od Wellischa* izdano molitvena knjigo „*Srce Jezus*“, je cerkvena oblast ne potrdila. Zato ka se več reči najde v njej proti pravoj veri i ešče nedostojne reči, je vsakomi katoličanci ostro prepovedano, ka bi jo za knjigo molitveno meo. (Poleg odpiska od szombathelyske cerkvene oblasti pod št. 2978. l. 1916. danoga.)

Naša nova vlada: Naš apoštolski kralj je sledeče visoke osebe imenūvao za ministre vogrskve vlade: grof *Esterházy Mikloš Móric*, ministerski predsednik, *Szurmay Aleksander* ostane do-

Po amerikanskem.

Povest.

Spisao: *Henrik Sienkiewicz*.

Prišeo je s svečov v roki in vido gospodično tam stati, kak če bi pribita bila. Začno se je škodoželjno smejati.

— „Tak? Gospodična Neumann? Ha, ha, ha! Dober večer, gospodična! Ha, ha, ha! Past sam nastavo za toré, pa sam deklino zgrabio! Kaj pa tūdi imate tū iskati pri mojoj pivnici? Razločno sem napisao na steno, ka tū naj nihče ne hodi. Zdaj pa lahko kričite, keliko hočete. Naj ljudje zvedijo, ka hodite vnoči okoli moje pivnice. Samo kričite, do jūtro ostanete tū. Lehko noč, gospodična, lahko noč!“

Neumannica je bila v brezvūpnom položaji. Ali naj kriči? Te svet vkūp spribeži in vsaki de jo vido. Ali naj tū ostane celo noč, ka do jo zajūtra vsi videli? Pomali jo je začnola noga boleti, v glavi se njoj je začnolo vrteti i — omedlela je.

— „Moj Bog!“ se je prestrašo Ivan. „Kaj bo z menom, če vmerje?“

Hitro je vzeo kljūč i odkleno past. Da se je pa gospodična li ne genola jo je prijao in odneso v njeno stano-

vanje. Malo se njemi je pomilila. Odišeo je nazaj domo, liki oči je ne zatšno celo noč.

Drūgo jūtro se je gospodična Neumann ne pokazala med dverami svoje grocerije. Sram jo je bilo, ali si je pa premišlavalala, kak se znosi.

Ivan je že naprej znao, ka ima v kratkom kaj neprijetnoga čakati od nasprotne strani. Tak se je tūdi zgodilo.

Lastniki grocerij imajo naradno zvūna na svojoj trgovini tablo „Notice“ na šteroj so zapisane cene. Iz grocerij dobijo med drūgim krčmarje tūdi led, brez šteroga nieden Amerikanec ne spiše svoje pive.

Ednok je Ivan samo v pamet vzeo, ka pri njem več nihče ne kúpūje leda. Velike grūde so ležale v pivnici in se pomali začnole topiti. Škode je bilo že par dolarov. Najbolj čūdno je pa bilo, ka so celo tisti, ki so z njim držali, pri Neumannici vsaki den kúpūvali led. Ne si je znao kaj.

„Zakaj ne kúpūjete od mene leda?“ je pitao v spotretoj angleščini krčmara Petersa, kda je šo mimo grocerije.

„Zato ka ga vi nemate.“

„Kaj pravite, ka ga nemam?“

„Jaz ne vem.“

„Pravim vam, ka ga imam.“

„Kaj pa te to pomeni?“ je pravo krčmar i kazao na tablo.

Ivan je pogledno; malo so ga ne čemerje bujli. Na njegovoj tabli je nekak iz reči „Notice“ (Opomin) izbrisao slovo „t“; tak je ostalo „No ice“; po angleški to teliko pomeni, ka nega leda.

„O pilatuša!“ je skričao in ves penavi od čemerov je bežao v Neumanničino trgovino.

„To je svinjarija!“ se je dro kak nemak; „Zakaj ste zbrisali edno slovo z moje table?“

„Kaj sem zbrisala?“ je pitala gospodična, kak če nikaj ne bi znala.

„Edno slovo pravim, eden „t“ ste zbrisali. Čakajte, vam že pokažem! Moj led plačajte, moj led!“

Zgūbo je svojo hladnokrvnost i se dro, kak če bi odnoro, gospodična Neumann je pa tūdi začnola kričati, ka so ljudje vse vkūp spribežali.

„Pomagajte!“ je kričala gospodična. „Dutchmann je odnoro. Klati me hoče. Bujo bi me rad!“

Kričala je in se jokala. Ljudje so ne znali, kaj se je zgodilo, ali Amerikanec nikak ne gleda rad ženskih skuz. Zgrabili so Ivana za šinjek, ga potisnoli vō in ga lūčili vednak v njegovo trgo-

mobranski minister, *Batthány* Teodor, kraljevski minister, dr. *Ugron* Gabriel za notrašnje zadeve minister, dr. *Gratz* Gustav financminister, grof *Serényi* Adalbert trgovinski minister, *Mezőssy* Adalbert, poljedelski minister, grof *Apponyi* Albert, minister za poduk i bogočastje, dr. *Vázsonyi* Viljem, minister za pravo, grof *Zichy* Aladár, horvacki minister. — Nova vlada je v bñdinskem kraljevskom gradi prisegla pred kraljom, ka de poleg pravice ravnala državo.

Grčko. Konstantin kralja so naši sovražniki prisilili, ka je mogo odstopiti. Naslednik njegov je mlajši sin Aleksander. Bivši kralj odpotuje z družinov svojov v Danijo.

Novi pùšpek v Veszprémi so dr. *Rott* Ferdinand, kanonik ostrogonski, ravnatelj seminističa budapeštinskoga.

Podpisívanje VI. vojnoga posojila je do junija 26. poduzano. Sem dajte svoje peneze.

Mro je dr. *Eröss* Jožef, profesor dogmatike i podravnatelj szombathelyskoga semenišča v 49. leti svoje starosti. V molitev dobrih dñš ga pri poročimo.

Delavci v tiskarnah so znova podignoli svojo plačo. Zavolo toga za *Novine* vsaki tveden 10 koron več moremo platiti. Davi se od vse strani te dragi naš tisk v maternoji reči, ali vñpamo se, dragi Slovenci, ka ga obranite z obilnov podporov.

Imenñvanje. *Püvar* Mataj, benediktinec, naš vojak, je imenñvan za profesora v *Esztergom* (Ostrogon) na benediktinsko gimnazijo.

Na opojne pijače, kak poroča „Luč“, se samo v *Horvackoj* potroši na leto sedemdeset milijon koron. I list dsotavi, ka vse to je brez haska. Mi pridenimo pa še: ne samo brez haska, nego na

veliki duševni in telovni kvar pivcov. Keliko smrtnih grehov in keliko betegav vzrokñje alkohol.

Od naših Amerikancov poroča gospod *Anton Šoštarič*, ki je uradnik bio pri našem konzulu v *Clevelandi*, da so ne zaprti, vživajo prostost, dela majo dosta, plačo pa bolšo, kak pred bojom. Samo dragoča tam tñdi že nastanjñje. Po boji pa smejo vsi redno domo. Naše ljudstvo je večinoma ne delalo strliva i raj en čas zavoljo brezdelnosti pomenjkanje trpelo. To nam naznanja g. *Šoštarič*, ki je zdaj prišo domo v *Bučečovce* poleg *Ljutomera*.

Vlom. V *Marijanskov* cerkvi sta dva šmrklavca vlomila šparavec i za odnešene peneze v krčmi pila. Prišla sta pa orožnikom v roke i dobila svojo zasluženo kazen. — Žalostno je to, ali tečas mladine ne dobimo k *Ježuši*, dokeč de od starejših to vidila i čñla, ka je na sveti najvejša sreča pitvina. Starišje, pokazite z zgledom, stopite v družbo, štera krati neredno vživanje opojnih pijač pa deco dajte tñdi sem spisati. Te vidili, ka de včasi bolša mladina, menje de se kradnolo zato ka de se menje pilo i kadilo i več de se molilo.

Nova sovražnika. *Ljñdovladi Haiti* i *San Domingo* sta pretrgale diplomatsko zvezo z *Nemčijov*.

Španjolsko. Vlada je mogla odstopiti. Nova je nastala pod voditeljstvom *Dato*-ja ministerskoga predsednika.

Dari vojakov. Na podporo *M. Lista* i *Novin* je nabralo *Koštric Štefan*, p. 48. pp. 16 kor. Darñvali so: *Koštric Štefan* z *D. Bistrice* 4 kor., *Grah Štefan*, desetnik, z *G. Bistrice*, *Jaklin Marko* z *Hotize*, *Kotnjek Janoš* z *V. Polane*, *Mesarič Mirko* z *Melinec*, *Špiclin Ivan* z *Sr. Bistrice*, *Žnidarič Va-*

lent poddesetnik, iz *Stajarskoga Središča*, vsaki 2 kor. — Iz veseloga srca to pošlejo, naj se le širi slavno ime *Marijino* po naših milih slovenskih spisah, šterim se vsi radñjejo pa si hasek ž njega poleg *Slovincov* še *Vogri* vzemejo, šterim je oni razlagajo. — Bog lepo plati. *Vrednik*.

Bolečine v Kotrigah odpravi zglođanje z *Fellerovim „Elsa-Fluidom“*. 12 glažkecov toga zdravniško priporočenoga domačega vrastva se poštnine prosto dobi za 7 kor. 32 f. pri *E. V. Feller* lekarniki, *Stubica*, *Centrala* 146. *Horv.* Tñ se dobijo tñdi *Fellerove* milo odvajajoče rebarbarske „*Elsa-Krogljice*“, 6 škatlic franko 5 K 57 f.

Na podporo M. L. i Novin je dala *Števanovska fara* 20 kor. 30 f. *Darovniki* so: *Sočić Balaža* žena 1 kor., *Šömének Ana* 1 kor., *Bedič Jožefa* žena 2 kor., *Zavec Karola* žena 1 kor., *Makoš Balaž* 1 kor., *Pintér Treza* 1 kor., *Pint Karolin* 1 kor., *Edšidt Lujza* 1 kor., *Sak Ferenc* 80 f., vsi iz *Števanovec*. Iz *Otkovec*: *Bedič Jožefa* žena 3 kor. Iz *Andovec*: *Mešič Treza* 6 kor. Iz *Virice*: *Štajer Janoš* 50 fil. Iz *Sakalovec*: *Borovnjak Ferenc* 1 kor. — Bog lepo plati! *Vrednik*.

Marijin List je občñvao. „Do suz genjeni smo čteli *Marijin List*, gda so drñgi že globoko i sladko spali. Naednok prileti samo sovražna šrapnela. Za njov pa drñga. Zbñdimo hitro pajdaše i se rešimo. Ovak bi nas v sneh znao sovražnik spomoriti. Hvala naj bo dobroj nebeskoj *Materi*, velika je njena pomoč. Oj prosito Jo vi domači tñdi za blaženi mir. *Andrejek Janoš*, podd. z *Martinje*, *Mak Jožef* z *Sakalovec*, *Cotter Janoš* iz *Griča*, dbr. 19. dpp.

Toča je vničila vse pridelke na poli v *Žumberki* na *Štajarskom*.

vino. Tam se je vkñppobrao i dobro prečiteo svoje kosti, če njemi štera ne menjka.

Za tveden dni je visela pred njegovov trgovinov nova tabla, na šteroj je bila naslikana opica v ženskoj obleki; jako je bila podobna *Neumannici*. Pod njov je bio pa napis: „*Grocerija* pri opici!“

Vsi so poglednoli to novost. *Glasi* smeh je začñla tñdi *Neumannica* in se pokazala med dverami. Obleđela je; navidezno mirna, si je pogučala:

„*Grocerija* pri opici? Dobro, ve je gospoda *Ivana*.“

Se jo je pa v srce zadelo. Odvečera, kda so deca iz šole šla so henjala pred tablov in jo gledala. *Neumannica* je čñla, kak so si gučala: „O to je pa gospodična *Neumann*! Dober večer, gospodična *Neumann*!“

To je bilo že preveč! Gda je prišeo *vrednik* k njoj, njemi je pravila: „S tov opicov je šteo mene dražiti. Toga njemi ne pozabim! Dol mora vzeti opico in pred menov polizati s table barvo.“

„Kaj namenite včiniti?“

„Šla bom k sodniki.“

„Kdaj?“

„Vñtro.“

Drñgo jñtro se je postavila pred gospoda *Ivana* in njemi pravila:

„Znam, ka ste šteli s tov opicov mene dražiti. Hodte zdaj pred sodnika, ka de vam on pravo!“

„Pravo de mi, ka na svojo tablo lahko naslikam, kaj hočem.“

„Mo že vidñli.“

Neumannico so čemerje vse zdigavali.

„Z odkod znate, ka ste tista opica vi?“

„Srce mi pravi. Hodte samo z menom pred sodnika, ovak vas *sherif* zveže, pa de vas na lanci gnao tá.“

„Že idem, že idem“ je odgovoro veselo *Ivan*.

Zaprla sta svojivi trgovini in sta šla. Pa poti sta se neprestano svajñvala. Komaj kda sta prišla do dver gospoda *Dansonvilla*, sta si domislila, ka nieden ne ve teliko angležki, ka bi jihva sodnik lahko zarazmo. Kaj naj včinita? Samo *sherif* je znao nemški i angležki; šla sta k njemi.

„Ita v pekeo!“ se je zrežao na njihva. — „Iz celoga mesta sta pregnala alaženi mir. Vsikdar samo v ednih švlinjah hodita. Samo ita nekam! Naj vaj sama ne vidim!“

Ivan se je obrno proti *Neumannici*:

„Morava počakati do jñtra!“

„Čakati? Raj vmerjem! Zvñn će dol vzemete opico.“

„Toga pač ne“ je odgovoro *Ivan*. „Ne, ne.“

„Vñtro te še visñli, čakajte samo! Viso boš ti nevalani *dutchmann*. Brez *sherifa* jez tñdi opravi. Vej sodnik zna kaj hočem.“

„Dobro, tepa hodiva brez *sherifa*!“

Ali gospodičina se je motila. *Sodnik* je bio edini človek v celom mestu, ki je ne znao za to svajo. Stari je samo kñhao pa mešao svoja zdravila, za drñgo se je ne brigao. Z navadnov dobrohotnostjov jihva je sprejeo.

„Pokazita mi jezik, vej vama te dam kakše dobro zdravilo.“

Začñnola sta njemi z rokami *tolmačiti*, ka sta ne po vrastvo prišla. „Ne sva betežniva“ je kričala gospodična *Neumann*.

„Kaj pa te šteta?“

Vse mogoče i nemogoče sta zgučala. Na vsako *Ivanovo* reč je prišlo deset od njegove nasprotnice. Nazadnje si je deklina nekaj čednoga domislila. Kazala je na srce, ka jo je prej *Ivan* do srca razžalo.

„Že razumim!“ je pravo doktor.

Odpro je veliko kujigo i začno pisati. Pitao je *Ivana*, keliko je star.

„Šestrestí.“

(Dale.)

Slovesnost se je vršila z predavanjem v sobočki mestjanskoj šoli na spomin njenoga štiriletnoga obstanka.

Dva plüga loga je zgorelo v Židi poleg Monoštra. Vužgo ga slaboumen siromak *Felber* Jožef iz Monoštra.

Nasilstvo proti oblasti. 380 koron mora plačati *Sinic* Štefan z Rankovec, zato ka je ednoga financa dvakrat v prsi vdaro, drugomi pa ne šteo imena svojega odkriti.

Potres je vničo mesto San Salvador v Nikaragua ljudovladi Južne Amerike.

Slovo vzemejo 18 let stari domobranci 18 dpp. od vseh svojih milih i se njim v goreče molitve zročijo: *Domjan* Jožef, *Gomboc* Jožef z Sodišinec, *Brtalanč* Alojz z M. Petrovec, *Marič* Alojz z Krajne, *Cvetko* Ferenc, *Stiblar* Števan z Bakovec, *Serec* Karol, *Nemec* Janos z Kūpsinec, *Jaušovec* Alojz z Rankovec, *Grah* Ivan z Vidonec, *Kisilak* Jožef z Radovec; nadalje *Ficko* Jürj z Vidonec od betežne matere i vse rodbine; *Balažic* Štefan z D. Bistrice, *Zsoldos* Marko z Trnja, *Kolenko* Štefan z Žizkov, *Kolenko* Martin, *Gjorek* Ivan, *Tkalec* Ignac, *Hozjan* Martin, *Zelko* Ivan z Črenovec, domobranci 20. dpp., *Gáspár* Jožef, podd. top. oddelek, z Čopinec. — Vüpažite se, dragi vojaki, v sladkom Srci Jezusovom. Naše molitve do vam vsako stopnjo sprevodile. — Vrednik.

Razpüščeni so bogoslovei szombat-hely-skoga semenišča. Na risalski ponedek so odpotüvali domo.

Vojaško imenüvanje. *Vörös* Viktor, praporščak 64. pp. z Beltinec, je imenüvan za poročnika (Leutnant). Čestitam.

Vkradnoli so na Tišini v trgovini Hrenovoj petrol, pri g. Völgyi-ji vp. učitelji pa kokoši. — Pri Fartek Jožefi v Martinji so pa odnesli 400 K. vrednosti masti, mesa i obleke ciganje pa pobegnjeni 4 vojaki.

Samo eden liter vina.

Samo eden liter vina bi mogli menje piti v celom leti, pa bi si za tiste peneze lahko Marijin List pa Novine naročili, pa bi včasih znali ka se v orsagi godi, i ka je novoga, pa kak se bojnaga pela, pa kakša cena je za edno pa za drugo blago, pa kakšo cenno ma zrnje, mela, meso, nadale bi znali, gda de prebiranje regrutov, i gda do mogli notri idti, z ednim računom dosta več bi znali vi, šteri ešče nemate Marijinoga Lista i Novin, kak zdaj znate.

Pa te liter vina bi vam ešče nešternoga drugoga prišparao, či bi v nedelo odvečara, gda bi Novine v roke dobili, bi si k stoli seli pa je čteli. Zvedili dosta več novoga kak zdaj znate.

Zdaj pa, ka nemate toga čtenja, pa si neвете kaj začnoti doma, idete v oštarijo, — ve prej ne bom dugo. — Tam pa te več takših vinskih bratov najdete, z šterimi se v dobro volo spravite i kupice vküpo klonkate.

Slovenski pregovor pravi ka: Dobra vola mošnje kole! Vi na to ne gledate, začnete piti liter (vina) za litrom, dokeč vas kaj v žepi tišči, na zadnje pa vas že krčmar sam vö z krčme sünjavle.

Domo idoči več neвете kak eden oslek, šteri pravi „ia, ia“, — vi pa malo pa nači „ej haj, ej haj!“

Pa kakši hasek mate z toga, nej ste siti pa nej napojeni, doma more jesti kredi biti, iščete posodo z vodov, ka si komaj žejo pogasite. Pa itak kaj pravim? — dvoji hasek mate, obrvim ka vas mošnja ne tišči v žepi, ob drugim pa ka vas na drugi den dobro glava boli. Zdaj njemi uboga, nemila žena more mokre cape ali z kvašeno repo na glavo devati, štero je pijan domo pridoč s trdimi pesnicami küšüvao. Vračiti ga mora, ka gda de zdrav, de pali v oštarijo šo.

Ali hvala Bogi, dnes den je zato že malo takših moškov v našem kraji, ka bi tak božno živel. Zuoajo jo takši postati, zato ka, nemajo Marijinoga Lista i Novin. To vraštvo bi njim jako trbelo, ovak de je tüdi glava bolela večkrat.

Kapa ženske? Hej té so vam dnesden v oštarijaj prve; nega jih tüdi dosta takših ali štere so, tiste so nej za popisati, kak delajo, gda se zapojijo. Pa bi bole bilo či bi si one tüdi za tiste peneze takše vraštvo naročile štero se zove Marijin List i Novine.

Prosim vas, ne zamerite, če sam vas šteroga ali štero stem razdražo. Ja bi znabiti tüdi lejko takši bio, či ne bi vdablaog toga hasnovitoga vrastva. Zato je vam tüdi preporacam.

Melinčar.

Pošta.

Grah Ferenc. D. Slaveči. Hvala na podporo. Sin se dale išče. — **Gjargjek Matjaš. Motovilci.** Poslali smo vašemi vojaki Novine.

Odpraviti

škodljivi vpliv, šteroga z nepoštenoga namenā razglašena ponarejenja napravijo, ne pa nepotrebni reklām delati ščöjo te vrste. Zato znova povdarjamo, ka je dobrodišeči „Elsa-Fluid“ pravi če ma znamek „Elsa.“ Če što ne bi poznao izmed naših čtevcev toga stārodavnoga, dobroga vrastva, naj opita svojega vračitela, ka dobro dene, bolečino vtiša i vno-gokrāt je potrebno to sredstvo

proti telovnim bolečinam, glavoboli,

zoboboli, protinskim betegom i drugim boleznostam. Ne vzemino spodobnoga imena rakij, tekočin, elikserov itd., nego pravoga sinaročimo pri Feller V. Eugen lekarniki, Stubica Centrale 146. (Zagreb žup. Horvatska.) Predbojnske cene: 12 malih ali 6 dvojnih ali 2 specialneva glažkeca poštnine prosto za 6 kron, 60 malih ali 30 dvojnih ali 10 specialnih kantic poštnine prosto za 25 koron. (Poganjajoče „Elsa-pilule“ so samo z „Elsa“ znakom prave, 6 škatlic poštnine prosto 4 kor. 40 fl.)

Što si kürečih očih ne odpravi, si zmantrā hojo z bolečinami si oslabi celo telo.

Odpravljanje kürečih očih brez bolečine

je prava dobrota za vsakoga, ki trpi od njih. Ne moremo zadosta naglašüvati, kak nevarno je rezanje kürečih očih. Nož zna, ne da bi v pametvzeli, globlje v meso pritü, noga je pavedno izpostāvljena prahi i nesnagi, kaj v rano pride i vnogo smrtnoga krvnoga zastrupljenja je nastanolo tak že. Küreče očih brez noža gotovo lahko i hitro moremo odpraviti z Fellerovim „Elsa“ flajštrom za turistiše (flajšter za küreče očih, cena 1 kor, v škatlah 2 kor.) ali z Fellerovim „Elsa“ tinkturov za turistiše (— tekoča tinktura za küreče očih, cena 2 kor.) — Vnogo jezer turistov, žandárov, pismonoscov, vojakov, gospodarov i gospa, šteri premālo obütel nosijo i ki so je dozday rabili preporača to sredstvo, štero hitro i stalno odpravi küreče očih. Dokeč največ sredstva za odpravljanje kürečih očih (rezanje tüdi itd.) samo gornji del küreših očih odstrani, koren pa notri neha, zavolo česa oko znova zrasté, tečas imenüvana Fellerova sredstva z kornom vred odpraviljo küreče oko. Oboje sredstvo kak i prah proti znojenji tela i nog (cena 1 kor) se ne posredno da naročiti pri:

Feller V. Eugen lekarniki
Stubica, Centrale 146. (Zagreb žup.)

100 litrov domače pijače

Elpis!

vkrepčevalne, téč-ne in žejo gaséče si more vsaki sam napraviti za male stroške. V zalögi so: ananas, jaboka, grenadina, maline, muškateška, meta, pomaranče strašnica in višnja. Neuspeh izkljüčen. Ta domača pijača se pije po leti mrzlo po zimi pa vroče namesto ruma. Snovi z natenenim navodilom stanejo K 12 poštnine prosto proti povzetji. Za kmetijstva, vekša hišna gospodarstva, delavnice, tovarne i. t. d. je to sredstvo velikanske vrednosti, ker se delavci s tov pijačov okrepčajo ne da bi bili pijani ali pa da bi zgübili na delavskoj zmožnosti

Janez Grolich, drogerija „pri angelju“ Brno šte. 85. Moravsko.